

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 28. JUNIJA 1940.

STEV. 42.

MOLITE, BRATJE!

ČAS ZAHTEVA MOLITEV!

Če je molitev, povzdigovanje duha k Bogu, kdaj potrebna, je to brez dvoma posebno danes.

VEČ MOLITVE — BOLJSI ČASI

Včasih so se ravnali po geslu: moli in delaj. Moderni človek je na to geslo pozabil; samo dela in dela, a dela brez molitve in brez misli na Boga. Zato pa človeštvo kljub vsemu napredku civilizacije v sreči ni napredovalo. Zabredlo je v trpljenje, ki se z nekdanjim primerjati ne da.

TEHNIKA BREZ BOGA — MORILKA

Delo brez molitve in brez zveze z Bogom je spravilo svet na kriva pota. Namesto, da bi tehnika svet osrečila, je zavozila na napačni tir, ki vodi v prepad in pogubo.

Moderna tehnika teži za tem, kako bi čim hitreje pomorila čim več ljudi. Vse iznajdbe in izumi so v službi vojske: telefon, brzojav, radio, železnice, ladje, aeroplani, tovarne... Veliki cilj današnje tehnike je izdelovati smrtonosno orožje, ki naj bi čim bolj zanesljivo in uspešno na vse strani sejalo smrt in razdejanje. Ubogi moderni človek se muči in zapravlja svoje sile, a prav za prav izdeluje smrt. In to po sistemu, po izdelanem načrtu: vojna industrija je povsod prva.

ZNANOST, KI NE MOLI

Hoteli so ti znanstveniki in umski delavci znanost brez Boga. Še več! Hoteli in želeli so si znanosti, ki bi bila proti Bogu in ki bi z njo mogli dokazati, da Boga ni. Toda kako boš dokazal, da nekaj ni, o čemer vse stvarstvo dokazuje, da je! Znanost je postala labirint brez izhoda, zmešnjava brez notranje zveze in brez pravih zaključkov. Ker je pustila Boga ob strani, ker ga je začela celo napadati, je sama po

svoji krivdi postala predmet posmeha. Znanstvenik, ki se je napil protibožje miselnosti in sovraštva do Boga, je postal nekak duševni pijanec, ki ne ve več dobro, kaj dela. V dokaz za to so nam moderna filozofija in moderna moralna znanost. Saj ni skoro vprašanja, v katerem bi moderni modroslovci soglašali, ni je npravne zahteve, da bi se moderni protikrščanski navoslovci v njej ujekali. O njih velja, kar je pisal pred tisoč devetsto leti sv. Pavel: »Če prav so namreč Boga spoznali, ga niso kot Boga slavili ali ga zahvalili, ampak so postali v svojih mislih prazni in je otemnelo njih nespametno srce. Imenovali so se modre, pa so se poneumili... oni, ki so zamenili božjo resnico z lažjo...« (Rim 1, 21. 22. 25.).

PRETRGALI SO VEZ Z BOGOM

Zakaj vse to? Zato ker se je ta človek nalašč obrnil od Boga in ga ni hotel več priznavati, častiti in moliti. Zato ga je Bog pustil, naj poskusi, kako mu pojde brez njega. Danes že vidimo, kako mu gre! Podoben je tistemu neumnemu sinu, ki je začel tajiti svoje sinovstvo; trdil je, da ga oče nič ne briga in da lahko živi brez njega... Kdo bi dejal, da je bil ta fant moder?

Tudi človek lahko beži od Boga, saj ima svobodno voljo. Toda: ali mar s tem, če taji Boga in svoje odnose do njega, preneha biti božja stvar in od Boga odvisen? Zveza med Bogom in človekom je, pa naj jo človek prizna ali pa taji.

SVET SE NAJ VRNE K MOLITVI!

Vse okrog nas so velike zmede in stiske. Kajti kaj je človeku bolj naravno, kakor da v stiskah vprašuje za svet, da prosi za pomoč in da se priporoča Onemu, ki je mogočnejši od njega in ki mu more in želi pomagati?

Resnica, ki jo je Zveličar izrekel: »Brez mene ne morete nič storiti!«

Krščanstvo živi tudi v ruskih katakombah

ŠTEVILO VERNIKOV V RUSIJI

Brezbožniki se v Rusiji silno čudijo, ko krščanstva ne morejo in ne morejo uničiti. Da krščanstvo v Rusiji nikakor ni mrtvo, priznavajo brezbožniki sami, ankete in statistike pa to s številkami potrjujejo. Cerkev ima vedno večji vpliv med delavskimi in kmečkimi množicami in zlasti med mladino. Jaroslavski, vodja brezbožnikov, je dne 14. maja 1938. v uradnem poročilu vladi poročal, da je v Rusiji okoli 30 milijonov vernikov (večinoma pravoslavni) in od teh 400.000 samo v Moskvi. Zaradi novih osvojitvev (Poljska, Ukrajina, Litva), se je to število seveda povečalo za več milijonov.

KAKO SE KAŽE VERSKO ŽIVLJENJE

Na novega leta dan in na tepežne dni so v mnogih pokrajinah množice otrok hodile po starem ruskem običaju od hiše do hiše in pele stare ruske božične pesmi. Ljudje so jih sprejemali z velikim veseljem, jih poslušali in obdarovali. Brezbožniški oblastniki so bili presenečeni. Kje so se otroci vendar naučili nabožnih božičnih pesmi, ko je vendar izgnan iz sovjetskih šol Bog in vse, kar je božjega. Preiskave so pokazale, da je otroke poučil potujoči duhovnik ali pa starši. Teško se je boriti proti veri, če so verski običaji tako globoko ukoreninjeni v ljudskih množicah!

POTUJOČI PRAVOSLAVNI DUHOVNIKI

»Kristusova pešadija«, tako imenujejo brezbožniki potujoče pravoslavne duhovnike. Potujoči svečenik, piše »Brezbožnik«, nosi vse svoje s seboj, nosi cerkev v svoji torbi ali kovčegu. Oblečen je ko kmet ali delavec. S seboj nosi mašna oblačila in predmete, ki so neobhodno potrebni pri daritvi sv. maše. Po hišah ima verske sestanke, tam mašuje, obhaja vernike, poroča in urejuje zakone, krščuje, obiskuje in blagoslavlja bolnike, krstno vodo, da morejo verniki v sili otroka sami krstiti. Kjer duhovnikov ni, tam so taki krsti zlasti pogosti n. pr. v Ukrajini. Ko so cerkve zaprli,

duhovnike pa razgnali, se je versko življenje ponekod le še poživilo, ker ni več pod nadzorstvom oblasti kot poprej. Tudi vsa brezbožniška propaganda, ki hoče dokazati, da je vsak duhovnik kontrarevolucionar, steber kapitalizma, sovražnik ljudstva, da hlepi po denarju, oblasti in časti, nima velikih uspehov. Kajti »Kristusova pešadija« je čisto drugačna. Ti duhovniki, ki nosijo svojo cerkev s seboj, so bolj revni ko kmetje in delavci. Mašna oblačila imajo iz navadnega platna, kelihe iz železa ali celo lesa. Delajo med delavci in kmeti, vpisani so v istih delavskih organizacijah, vodijo športne klube, bralne in pevske krožke, ki mladino bolj zanimajo in privlačujejo kot komunistične organizacije.

SKRIVNI SAMOSTAN

Tudi samostani in redovno življenje se skriva v katakombah, a še vedno živi. Delavke in delavci, dijaki, slušatelji višjih šol, ki se po zunanosti prav nič ne ločijo od drugih, živijo sami zase popolnoma v meniškem duhu, po redovnih pravilih. Tak samostan so nedavno odkrili v Moskvi. Komunističen tisk sam dan za dnem

poroča o tajnih verskih organizacijah, o verskem življenju mladine, o zanimanju mladih komunistov za liturgijo in ruske liturgične pesmi. Ali niso to znaki rahle verske obnove?

NOVO POJMOVANJE KRŠČANSTVA

Do nedavnega časa niso komunisti priznali krščanstvu nobene dobre strani. Zdaj pa piše profesor Ranovič v »Antireligiozniku«, da je mogoče res, da so druga verstva opij za ljudi. Krščanstvo je pa tak opij, ki človeško družbo poživlja, vodi k napredku. Krščanstvo je osvobodilo sužnje, uči, da so ljudje enaki med seboj ne glede na jezik, narod, raso ali barvo, razred ali stan, ženo je dvignilo, otroke osvobodilo itd. Isti list piše, da krščanstva ne gre enačiti s kapitalizmom. Saj pri prvih kristjanih ni bilo veleposestnikov, pač pa večina ubogi in majhni ljudje.

Vendar je pa med krščanstvom in komunizmom nepremostljivo nasprotje: krščanstvo uči ljubezen do bližnjega, komunizem pa neizprosno razredno borbo in sovražstvo.

Ali je papež še na svetu?

Neki katoliški škof iz misijonskih krajev pripoveduje:

Prišel je k meni mož protestant. Brez nepotrebnega uvoda in dolgih ovinkov me vpraša:

»Ali imajo tam v Rimu še papeža?«

»Seveda ga imajo. Zakaj pa to vprašate?«

»Ali veste to čisto za gotovo?«

»Seveda vem. Ravno tam je, kakor je bil pred sto in sto leti. Ves katoliški svet vlada in njegov glas slišimo od konca do kraja zemlje. Večkrat tudi govori po radiu in tedaj ga poslušajo v vseh delih sveta.«

»Če je to res, kar pravite, potem pa prosim, da tudi mene in mojo družino sprejmete v katoliško Cerkev.«

»To je sicer lepo, gospod, toda odkod tak hiter sklep? Saj ste protestantje, ali ne? Boste mo-

rali malo bolj premisliti, preden se odločite za ta važen korak.«

»Je že vse premišljeno, gospod. Veste, bral sem, da je Martin Luter dejal: Jaz bom papeževa smrt. Če je res še sedaj papež v Rimu, kakor pravite, ko Lutra že toliko sto let ni več, potem se je moral Luter zmotiti. In če se je v tem tako zelo zmotil, ko je dejal, da bo papeževa smrt, potem tudi njegova vera ne more biti kaj prida. Zato sem se odločil, da prestopim v katoliško Cerkev. Enako sodi vsa moja družina. Samo to sem moral zadržno zvedeti, ali je še papež na svetu ali ga ni več.«

Nisem mogel drugega, ko počiti ga v vseh naukih Cerkve in postal je katoličan on in njegova družina. Dobro so premislili tisti Gospodov opomin: »Ne verujte lažnivim prerokom!«

In pametno so se odločili.

Katoliška filmska kronika

Kako vpliva kino?

Argentinski list »El Amigo« je objavil nekaj dognanj o vplivu kina na duševnost, zlasti žensko. V teh ugotovitvah pravi, da kino ustvarja jezljive, čutne, malenkostne in histerične tipe značajev, ker ruši ravnovesje duševnih zmoglosti. Kino draži lahko vzburljivo domišljijo, med tem ko istočasno oslabi razum in voljo. Sploh kino skazi duševnost, kar je še toliko bolj nevarno, ker ima videz nedolžne zabave.

To so ugotovitve p. Josè M. Sublicea pri tistih, ki jim je kino vsakdanja zabava in že takorekoč življenjska potreba.

»Osservatore Romano« dostavlja k temu, da utegne biti to dokazovanje sicer nekoliko pretirano, da pa je umestno kot opozorilo, naj mladina svoje naravno nagnjenje k zabavi brzda in najprej pazi na to, da reši duhovne vrednote.

Filmski igralci in vzgoja značaja

V italijanski reviji »Cinema-gazzino« VII. št. 22 popisuje neki Serpa ljudi, ki bivajo v Kinodeželi:

»Počasi se vsak, ki pride v stik s filmskim okoljem, naj bo moški ali ženska, in je iz različnih vzrokov prisiljen, da ostane tam, po sili spremeni v človeka, ki nima več nobene kontrole nad svojo vzgojo. Njegovo govorjenje postane takšno, da ni več prav daleč od prostotva (volgarità), njegove drže in kretnje postajajo sunkovite in polne furijaste hinavščine, njegov duhovni kapital izgine skoraj do zadnjega. Treba je priznati, da ima ozračje Kinodežele čudne in zločeste učinke na značaj človeka, in slika, ki sem jo orisal, niti ni izčrpana.«

Kino in mati

André Foreze se sprašuje v članku »Kino in mati«, zakaj se v filmu tako malokdaj uporablja motiv matere, kajti, kadar se je v filmu še mati prikazovala, je to zanimalo staro in mlado.

Predvsem naglašata pisatelj, da bi tak film o materi ne smel biti povprečen. To bi bilo neko opravičilo, zakaj še teh filmov ni.

Vendar tudi to ni zadosten razlog, da takega filma še ni, kajti vsako filmsko podjetje gleda tudi na to, da od časa do časa da v javnost kako mojstrovino. Zato je kljub vsemu čudno, da nismo še dobili filma, ki bi povelečeval materinsko plemenitost, nežnost in veličino.

Če bi kdo mislil, da za tak film ne bi bilo mogoče dobiti primerne

snovi, bi bil v zmoti, ker je na razpolago n. pr. francoski roman: Charles Silvestre »Mati in sinovi«. Roman je izšel lansko leto in ga ni poskusilo uporabiti doslej še nobeno podjetje.

Ljubezen do matere je čustvo, ki navdaja sleherni srce, navdušuje množice vseh kontinentov in bi zato moralo dati pobudo tudi filmskemu umetniku.

Malenkostni vzroki...

STAR ČASOPIS

V Severni Karolini (U. S. A.) je v času apostolskega vikarja, poznejšega kardinala Gibonsa, živel zdravnik dr. Monk. Katoličan ni bil. Menda sploh ni imel nobene vere. V tistih časih so bili v teh krajih katoličani redka prikazen, katoliški duhovnik pa še redkejša. Zdravnik je naročil neko strokovno knjigo. Poslali so mu jo zavito v »New York Herald«. Prav v tisti številki je bil priobčen govor njujorškega nadškofa. Preden je zdravnik vrgel ovoj v koš, je iz radovednosti prebral del nadškofovega govora. Vsebinsa se mu je zdela predragocena za v koš. Bral je in prebiral še večkrat tisti odlomek. Tako je bil časopisni zavijalni papir z dragoceno versko vsebino povod, da je zdravnik prestopil v katoliško Cerkev in potegnil za seboj celo naselbino.

PASTIRJEVO ROBANTENJE

Janez Parenti je živel v času sv. Frančiška Asiškega. Po poklicu je bil najprej advokat. Ko se je nekoč vračal domov, je šel mimo kmečke hiše, kjer je pastir ravno spravljaj svinje v svinjak. Ali živali kar niso hotele noter. Pastir se razjezi in zarobanti: »Ti preklete svinje! Če ne boste šle drugače, boste zletele v svinjak na glavo kakor brezbožni advokati v pekel.« Ko mimoidoči advokat Janez Parenti to sliši, ga silno pretrese. »Kot advokati v pekel«, te besede so mu neprestano donele v ušesih in odmevale v srcu. Pustil je advokaturu in postal frančiškan, pozneje celo general frančiškanskega reda. Umrl je v sluhu

svetosti l. 1250. Pastirjeva jeza na advokate in izvorno robantenje sta vzbudili njegovo vest in dali povod za spreobrnjenje.

POZABLJEN ZAKLAD

L. 1870. je ameriška šolska ladja »Merkur« vozila mimo Long Islanda pri New Yorku. Na krovu je bil tudi neki novoročen par. Ko nihče ni mislil na kako nevarnost, je službujoči častnik dobil povelje, naj takoj spusti v morje rešilni čoln. Ni bilo treba reševati ljudi, marveč le drobno knjižico, ki je nevesti po nesreči padla v vodo. In ker je bila nevesta »kraljica« ladje, ji je kapitan naredil to uslugo ter ukazal rešiti njen »zaklad« iz valov. Častnik je z mornarji povelje tudi izvršil in knjižico rešil. Nevesta se je seveda čutila silno počaščena. Za knjižico ji pa menda ni bilo dosti mar: ko se je izkrcala, jo je namreč na ladji pozabila.

Prišla je v roke častniku, ki jo je bil rešil iz vode. Misleč, da je kaka zaljubljena povest, jo odpre. A kako se mu nos pobesi, ko spozna, da je knjiga nabožne vsebine. Zapre jo in odloži. Toda med tistimi par vrsticami, ki jih je prebral, ga je neka misel tako presunila, da je vzel knjižico spet v roke, jo bral, bral, dokler ni cele prebral. Naravnost požrl jo je, kakor pravimo. Kmalu zatem se je pa zgledal v New Yorku pri katoliškem duhovniku, da bi ga poučil o verskih resnicah.

Tako Bog uporablja malenkostne in smešne dogodke, da ujame in nase naveže izgubljene duše.

Uči se veselja! Veruj mi, pravo veselje je resna zadeva. A kje ga išči? Najbolj v sebi: v dobri zavesti, dobrih mislih in dobrih dejanjih!

Seneka

Tone iz „predmestja črne roke“

Čikaški pomožni škof Sheil slovi kot apostol mladine. Njegova organizacija katoliške mladine (CYO) je rešila že marsikakega izgubljenega fanta. Kako opravlja imenovani škof svoje delo med mladino, o tem nam lepo govori naslednja zgodba.

Tone je bil doma v tistem čikaškem okraju, ki je dal mestu in državi že veliko trdih orehov v podobi državljanov dvomljive vrednosti. Njegov rojstni okraj imenujejo »smrtni kot«. Pred leti so mu dejali »predmestje črne roke«.

Ljudje v tistem okraju so bili tako pokvarjeni, da so drugim čikažanom veljali za zgled, kakšni sami ne smejo biti. Neko avtobusno podjetje je vozilo v ta okraj potnike in jim razlagalo, kaj se pravi biti podivjan. Dolgo je uspevala ta šola in podjetje je delalo lepe dobičke. Nekega dne pa so se dečki »smrtnega kota« dogovorili, napadli avtobus, oropali potnike ter jih nagnali s kamenjem in palicami. Tako se je tista šola žalostno končala.

Tone je bil eden izmed glavnih junakov, ki so razgnali avtobusno šolo. »Smrtnemu kotu« je mnogo pripomogel do slovesa. Vedno je imel s seboj nož in kos svinčene cevi, ki jo je skrbno zavijal v žepni robec. Hrepenel je tudi po revolverju in puški. Te želje pa so ga minile, ko mu je tovariš s pestjo izbil zadnji mlečni zob. Tedaj si je Tone zaželel, da bi postal spreten boksar.

Čikaški pomožni škof Sheil je s pomočjo nekaterih mož dosegel, da v Čikagu velja rokoborba ali boksanje za pošten šport. Vpeljal je vsakoletne tekme v boksanju. Sezidal je veliko vežbališče v glavnem stanu svoje organizacije CYO. Tja lahko pride vsak deček in se uči boksanja.

Ko je Tone zvedel za to priložnost, je šel in prosil, naj ga sprejmejo v bokgarsko šolo. Učitelj ga je vprašal, če je katoličan.

»Seveda«, je rekel Tone. Mislil je namreč, da ga ne bi sprejeli, če ne bi bil katoličan.

»Kdaj si bil zadnjikrat pri obhajilu?«

»Pri obhajilu? Saj tega fanta še poznam ne.«

»Nisi razumel. Rad bi vedel, kdaj si nazadnje prejel obhajilo?«

»Prejel? Še nikoli nisem nobene reči prejel. Nihče se še ni spozabil, da bi mi kdaj kaj poklonil.«

»No, vidim, da nimaš nobene vere. Nič ne dé. Vseeno si dobrodošel. Zavoljo tega ti ne bi bilo treba lagati.«

Učitelj je poslal Toneta k zdravniku. Preiskava se je dobro obnesla in Tone je začel trenirati. Učitelj je ukazal:

»Nič kaditi! Nič piti! V posteljo vsak večer pred deseto uro! Noč zmeraj dobro prespi!«

»Saj nisem več otrok«, je ugovarjal Tone. »Kaj me vse drugo briga! Rad bi se samo naučil namlatiti kakega klateža. Dajte mi rokavico in pokažite, kako naj oplazim.«

»Kakopa!! Najprej te moram utrditi. Domišljaš si, da si pravi hrust. V resnici si pa še nežno dete. Toda napravili bomo iz tebe dobrega boksarja, če boš le ubogal.«

Učitelj dolgo ni mogel prodreti Tonetu v dušo. Zdel se mu je vase zaprt, uporen, z eno besedo: bil je trda kost. Več mesecev ga je učil in mu kazal, kako se mora braniti pred napadalcem. Končno je bil dovolj izučen in se je smel pomeriti z dečkom, ki je bil zanj primeren. Seveda so nadzorniki dobro pazili, da se dvoboj ni izprevrgel v divjaštvo. Vsaka surovost je morala biti že vnaprej izključena.

Učitelj je bil na Toneta vedno bolj ponosen. Fant sicer ni bil poseben boksar, bil pa je zelo zanimiv.

Na učiteljeva vprašanja pa še vedno ni odgovarjal. Ostal je redkobeseden in nezaupen kakor v začetku. Učitelj ga nikako ni mogel pripraviti do resnične odkritosrčnosti. Čudil se je, kajti iz lastne izkušnje je vedel, da postane mlad fant jako hitro zaupljiv. Učitelj ni nameraval naučiti fanta le boksanja, marveč mu je hotel vsestransko pomagati in nekaj iz njega napraviti.

Končno je prišel dan, ko se je razodela Tonetova skrivnost. Tisti dan je bilo na programu škofove bokgarske šole, da se gre v joliet-

ske ječo in pokaže kaznjencem nekoliko rokoborbe. Tudi Tone je bil med tistimi, ki so bili določeni za Joliet.

Nastop se je pričel in vse je šlo gladko, dokler ni Tone stopil v ris. Tedaj se je dvignil možakar majhne postave v prvi vrsti gledalcev, ki so bili sami kaznjenci, in je vzkliknil:

»To je pa Tone, moj fant. Kaj pa mama, Tone? Kaj pa otroci? Kako se jim godi, vsem po vrsti, Veri, Mariji, Tinetu, Vinkotu, Jožetu, Terenzi?«

Tone mu je odzdravil z roko in zaklical:

»Pozdravljen, papa!«

Tedaj je oplazil nasprotnika, ga podrl na prvi mah in odnesel iz risa.

Morali bi slišati kaznjence, kako so kričali Tonetu na čast. Njegov oče je skočil k sinu v ris, preden mu je mogel kdo ubraniti. Objel ga je in poljubil. Toneta ni bilo nič sram. Potrepljal je očeta po hrbtu in se smehljaj.

Ko se je Tone oblačil, je stopil k njemu učitelj in dejal:

»Tone, zakaj mi nisi povedal, da je tvoj oče tu? Če bi bil to vedel, te ne bi pošiljal semkaj in te spravljaj v zadrego.«

»Nič nisem v zadregi«, je dejal Tone. »Nocoj sem nekaj odkril, nekaj velikega. V začetku nisem nič kaj rad šel v Joliet. Saj sem vedel, kaj bodo dejali drugi fantalini, ko bodo zvedeli, kako je z mojim očetom. Zdaj mi je čisto prav. Še vse sem, da sem ga videl. On je tisti, ki je iz mene boksarja naredil. Da, on in pa tisti smrkavec, ki mi je sunil zobe v grlo. Dolgo sem želel, da bi se znesel nad njim. Pa še več: želel sem, da bi se znal boriti kot mož. Veste, boriti se zoper karkoli. Želel sem biti močan, če razumete, kaj mislim. Vidite, moj oče ni bil nikoli močan. Nocoj mi je to tako jasno stopilo pred oči. Ni zločinca ta moj oče; samo slabič je, velik slabič!«

Učitelj je razumel.

Kako pa je bilo s Tonetom pozneje?

Škof Sheil ga nekoč vpraša, kaj si želi za bodočnost. Tone je dejal, da bi rad študiral in iz sebe nekaj pametnega napravil. Škof je bil nanj skoraj tako ponosen kakor njegov oče ob priliki jolietkega boksanja. Preskrbel mu je podporo in ga poslal v šolo. Tako je torej ta izprijeni Tone postal pošten čikaški študent.

Odg urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).

Ali že imaš Našo pot XXI

„Quadragesimo - anno“

z Ušeničnikovim komentarjem?

Cena 30.—, 45.—, 60.— din 287 strani